

ПЪРВА ГЛАВА

Кръв! Няма никакво съмнение!

Той се взираше през лупата в червеното петно. Сетне премести лупата в другото ъгълче на устата си и въздъхна. Разбира се, че е кръв. Какво друго да очакваш, щом си порежеш пръста? Петното трябва да беше решаващото доказателство, че именно сър Хенри е светил маслото на жена си в един от най-ужасяващите случаи на убийство, за какъвто би могъл да мечтае всеки детектив. За жалост обаче това съвсем не беше така. Просто ножът, с който мислеше да си подостри молива, се отплесна – печално, но факт. А самият сър Хенри тук нямаше вина, още повече, че и не съществуваше. Жалко наистина, ала тъй си беше! Защо някои имат късмета да се родят в бедняшките квартали на Лондон или в подземния свят на Чикаго, където убийствата и изстрелите са нещо съвсем обичайно? Докато той... Неохотно отместа очи от петното и насочи поглед през прозореца.

Главната улица, сякаш задрямала в топлината на лятното слънце, бе потънала в тишина и спокойствие. Кестеновите дървета бяха отрупани с цвят. Като се изключи сивата котка на хлебаря, която старателно облизваше лапичките си на ръба на тротоара, наоколо не се мяркаше жива душа. Дори опитното око на един детектив не би могло да долови какъвто и да е признак за извършено злодеяние. Очевидно нямаше смисъл да действаш като детектив в такъв град! Когато стане достатъчно голям, ще замине за бедняшките квартали на Лондон. А дали пък да не предпочете Чикаго? Баща му настояваше да започне работа в неговата бакалница. В бакалия! Тъкмо той! Колко добре ще им дойде на всички убийци и бандити в Лондон и Чикаго! Докато мери захар и брашно или уви-ва пакети, те най-безнаказано ще вилнеят. О, не, за нищо на света няма да позволи да го направят някакъв си там продавач. Детектив или нищо друго! Баща му ще трябва да се примири! Шерлок Холмс, Еркюл Поаро, лорд Питър Уимси, Кале Бломквист! Цъкна с език. Той, Кале Бломквист, възнамерява да стане най-добрият измежду всички тях.

– Кръв! Няма никакво съмнение – промърмори той доволно.

Откъм стълбите пред стаята му се разнесе тропот. Миг по-късно вратата се отвори с трясък и Андерс Бенгтсон, задъхан и зачервен, цъфна на прага. Кале го огледа критично и веднага започна да анализира видяното.

– Тичал си – заяви той накрая с глас, нетърпящ възражение.

– Естествено, че съм тичал – нетърпеливо отвърна Андерс. – Да не би да си очаквал, че ще пристигна с инвалидна количка?

Кале пхна лулата в джоба си. Не се притесняваше, че Андерс го е заварил да пуши тайно – просто в нея нямаше тютюн. Един детектив обаче се нуждае от лулата си, когато се бори с проблеми, дори ако в момента тютюнът му се е свършил.

– Искаш ли да се поразходим? – попита Андерс и се просна върху леглото на приятеля си.

Кале кимна. Разбира се, че искаше! Така или иначе трябваше да пообиколи улиците, преди да се е спуснала нощта, за да се увери, че не е станало нещо, което да заслужава вниманието му. Естествено, имаше полицаи, но Кале бе чел достатъчно, за да знае, че тях за нищо не ги бива. Не могат да разпознаят убиец, дори и да връхлетят връз него.

Кале прибра лупата в едно от чекмеджетата на бюрото си и момчетата през глава се спуснаха надолу по стълбите така, че цялата къща се разтресе.

– Кале, не забравяй, че тази вечер трябва да полееш ягодите.

Майка му подаде глава през вратата на кухнята. Кале махна успокоително с ръка. Естествено, че ще ги полее! Но после. Сега трябваше най-напред да се убеди, че из града не броди някой подозрителен тип, изпълнен с лоши намерения. Не че това беше особено вероятно, но знае ли човек? „Случаят с Бъкстън“ потвърждаваше това, показвайки как хората уж живеят в най-спокойното кътче на земята, а най-неочаквано – бам! – в нощта отеква изстрел и още преди да мигнеш, тупват четирима убити. Тъкмо на това впрочем разчитат и убийците: в такова градче и в такъв хубав летен ден кой би ги заподозрял? Само че те не познават Кале Бломквист!

Магазинът беше разположен на приземния етаж в къщата. Над входа му висеше табела: „Виктор Бломквист, бакалия“.

– Я поискай от баща си малко бонбони – подхвърли Андерс.

Подобна мисъл току-що бе хрумнала и на самия Кале. Той мушна глава през вратата на магазина. Зад щанда стоеше самият „Виктор Бломквист, бакалия“ – бащата на Кале.

– Татко, да взема ли няколко от онези на чертите?

„Виктор Бломквист, бакалия“ погледна ласкаво светлокосото си отроче и изсумтя добродушно. Това означаваше, че дава разрешението си. Кале пхна ръка в сандъчето с бонбони и се втурна към приятеля си, който го чакаше, настанен на импровизирана люлка от дълга дъска, закрепена в средата под едно крушово дърво. В момента Андерс изобщо не се интересуваше от бонбоните на черти. Погледът му бе прикован в двора на съседите, или по-точно в градината на хлебаря. На лицето му бе застинало доста глуповатото изражение. Обектът на неговото внимание беше Ева-Лота Лизандър, дъщерята на хлебаря. Момичето се поклащаше на люлка и похапваше кифла. Отвреме-навреме тя запяваше, защото бе млада дама с дарба за много неща.

*„Живееше една девойка на име Жозефина,
фина – фина – фина...“*

Андерс и Кале се заслушаха в приятния ѝ, чист глас. Впил поглед в Ева-Лота, изпълнен с копнеж, Кале разсеяно подаде един бонбон на приятеля си. Той го пое не по-малко разсеяно и с почти същия унесен израз на лицето. Кале въздъхна. Беше лудо влюбен в Ева-Лота. Както и Андерс. Кале бе твърдо решен да създаде дом, щом събере достатъчно пари, и да се ожени за Ева-Лота. Андерс – също. Кале изобщо не се съмняваше, че тя ще предпочете именно него. Един детектив с близо четиринайсет разкрити убийства в актива си би трябвало да стои по-високо от някакъв си локомотивен машинист, какъвто мечтаеше да стане Андерс.

Ева-Лота продължаваше да се люлее, тананикайки, и очевидно не забелязваше, че я наблюдават.

– Ева-Лота! – провикна се Кале.

Момичето невъзмутимо продължаваше да пее:

*„Едничкото богатство нейно бе шевната машина
шина – шина – шина...“*

– Ева-Лота! – в един глас извикаха момчетата.

– А, вие ли сте? – с изненада възкликна тя. Слезе от люлката и с грациозна походка тръгна към оградата, разделяща техния двор от градината на Кале. Една дъска липсваше – Кале собственооръчно я бе извадил – за по-голямо удобство. Така можеше да си бърбри със съседката, пък и не се налагаше да заобикаля излишно, когато я посещаваше в двора ѝ. Андерс тайничко завиждаше на приятеля си, че живее толкова близо до Ева-Лота. Струваше му се, че това не е много справедливо. Той самият живееше далеч от тях, на съвсем друга улица, в стая и кухня над общарската работилница на татко си, които бяха тесни за родителите му и тяхната многобройна челяд.

– Ева-Лота, искаш ли да се поразтърчем към центъра? – попита Кале.

С видимо удоволствие Ева-Лота преглътна последната хапка от кифлата.

– Бива – рече тя и отупа роклята си от полепналите по нея трохи.

Тримата поеха по улицата. Беше събота и Фредрик с дървения крак беше вече подпийнал и пред кожарската работилница, където се кандилкаше, плямпаше врели-некипели на групичката, струпала се около него. Кале, Андерс и Ева-Лота също поспряха да послушат какви подвизи бил извършил по времето, когато строил железопътна линия в Далечния север.

Докато стояха там обаче, Кале не пропускаше да се оглежда за нещо подозрително. Нито за миг не забравяше задълженията си. Наистина ли всичко бе спокойно? Да, спокойно си бе, трябваше да признае той. Чел беше, че често пъти хора и ситуации, уж невинни, могат да се окажат твърде съмнителни. Най-добре щеше да е, ако си отваря очите! Ето, там например изниква човек, помъкнал на гръб чувал.

– Представи си – смушка той Андерс в ребрата, – че чувалът на онзи там е пълен с откраднати сребърни прибори!

– Представи си, че не е – сопна се Андерс нетърпеливо, давайки да се разбере, че предпочита да чуе как свършва историята на Фредрик. – Представям си обаче, че в най-скоро време ще откачиш от своите детективски измишльотини.

Ева-Лота се изсмя. Кале не продума. Свикнал бе да не го разбират.

Както се очакваше, полицията не закъсня да дойде, за да прибере Фредрик. Той обикновено прекарваше съботните вечери в затвора.

– Крайно време беше – упрекна той полицаия Бьорк, когато униформеният мъж го хвана леко под ръка. – Вися тук и те чакам повече от час. Май си оставил на самотек нехранимайковците в този град, а?

Полицаят се усмихна и показа два реда хубави бели зъби.

– Хайде, да вървим! – подкани го той меко.

Зяпачите взеха да се разпръсват. Кале, Андерс и Ева-Лота също се отдалечиха, макар и неохотно. С удоволствие щяха да послушат още някоя и друга от небивалиците на Фредрик.

– Колко са красиви кестените! – промълви Ева-Лота, загледана в дългата редица разцъфнали дървета, които се издигаха от двете страни на Главната улица.

– Наистина, особено когато цъфтят – съгласи се Андерс. – Приличат ми на свещи.

Наоколо царяха мир и спокойствие. По всичко личеше, че утре е неделя. Тук-там се виждаха хора, насядали в градините си да вечерят на открито. Измили от себе си прахоляка на трудовия ден, сега те се бяха пременили празнично. Бъбреха, смееха се и очевидно се наслаждаваха на зеленината в своите градинки, с отрупани в цвят плодни дръвчета. Андерс, Кале и Ева-Лота надзъртаха с копнеж през оградите. Все щеше да се намери някоя сродна душа, която да ги покани на сандвич или парче сладкиш. Такава душа обаче не се намираше.

– Хайде да измислим какво да правим! – рече Ева-Лота.

Последните ѝ думи бяха заглушени от пронизителната свирка на локомотив.

– Пристига влакът в седем – обади се Андерс.

– Сетих се – провикна се Кале. – Ще поставим пакет на тротояра, ще го завържем с връв и ще се скрием зад люляковия храст в двора на Ева-Лота. Щом някой се наведе да го вдигне, ще дръпнем края на връвта. Представям си какви физиономии ще видим!

– Това е според мен съвсем подходящо за събота вечер – отбеляза Андерс.

Ева-Лота само кимна в знак на съгласие.

Много скоро пакетът беше готов. Всичко необходимо за направата му намериха при „Виктор Бломквист, бакалия“.

– Изглежда така, сякаш вътре в него е сложено нещо скъпо – доволно заключи Ева-Лота.

– А сега нека видим кой ще се хване на въдицата – рече Андерс.

Пакетът бе поставен на паважа и наистина изглеждаше доста привлекателен. В първия момент човек трудно можеше да съзре тънката връвчица в единия му край, но по-бдителният минувач сигурно щеше да долови приглушения кикот зад живия плет. Госпожа Петронели Апелгрен, съпруга на собственика на най-големия месарски магазин в града, съвсем не беше от онези с остър слух, та не дочу необичайния шум, ала затова пък забеляза пакета. Наведе се и протегна ръка.

– Тегли! – прошепна Андерс на Кале, който държеше края на връвта.

Момчето я дръпна рязко и красиво увитата кутия изчезна с удивителна скорост сред люляковите храсти. Сега вече госпожа Апелгрен чу веселия кикот. Избухна в гняв и ядни слова се посипаха по адрес на компанията. Децата не разбраха всичко, но ясно чуха, че тя няколко пъти спомена „поправителния дом“ като най-подходящо място за такива злосторни хлапета.

Миг подир това зад храстите се възцари пълно мълчание. Госпожа Апелгрен фуча още известно време и отмина, мърморейки.

– Това се казва номер! – възкликна Ева-Лота. – Кой ли ще е следващият?

Ала градът сякаш внезапно бе съвсем опустял. Дълго време никой не се появи на улицата и децата вече бяха готови да напуснат скривалището си и да зарежат пакета-примамка.

– Стойте! – прошепна Андерс развълнувано. – Иде някой.

Действително в този миг иззад ъгъла се появи непознат мъж и с бързи стъпки се насочи към оградата на хлебаря. Той бе висок, без шапка, със сив костюм и стискаше в ръка голям куфар.

– Бъдете готови! – изсъска Андерс, когато пришълецът се озова пред пакета.

Кале бе нащрек. Но напразно. Мъжът подсвирна и в следващия миг кракът му стъпи върху пакета.